

גמרא:

כי אתא רבי יצחק, תני במשנתנו: האורג שתיים חוטים חייב.

והוינן בה: **והאנן תנן שלש!**

ומשנינן: **לא קשיא, הא — באלימי, הא — בקטיני.**

ונחלקו אמוראים בביאור התירוק הזה:

אמרי לה, יש שהסבירו, להאי גיסא, ואמרי לה להאי גיסא.

אמרי לה להאי גיסא: חוטי אלימי, רק אם הם **תלתא** שורות **לא סתרי**, לא נסתרת אריגתם. אבל **תרי** שורות **סתרי**, אין האריגה מתקיימת. אבל חוטי **קטיני** — **תרי נמי לא סתרי**.

ואמרי לה להאי גיסא: חוטי **קטיני**, **תלתא** — **ידיעי**, רק שלשה חוטים נראים לעין כאריג ובכך נחשבת אריגתן למלאכה. אבל אריג של **תרי** — חוטים קטנים דקים **לא ידיעי**, לא נראית אריגתן. אבל חוטי **אלימי** — **תרי נמי ידיעי**.

תניא: האורג, המעביר בין חוטי השתי ג' חוטיין של ערב, והיה זה בתחילה של אריגת הכד או הבגד, ובאריגת שלשת חוטי הערב מתקיימת האריגה ואינה מתפרקת, וכן האורג חוט אחד כתוספת על האריג הקיים — חייב!

וחכמים אומרים: האורג, בין בתחילה של

כ"ידיעה" הואיל ולא ידע אלא על חצי שיעור, שאינה ידיעת עבירה המחייבת קרבן. הלכך חשיב כאילו כתב שתי האותיות בהעלם אחד, וחייב חטאת.

ורבנן סברי: יש ידיעה לחצי שיעור. וכיון שהיא נחשבת "ידיעה" הרי היא מחלקת בין האותיות שלא יצטרפו יחד לשגגה אחת, אלא שתי שגגות הן, שעל כל אחת אין חיוב של כשיעור, הלכך פטור מחטאת.

הדרן עלך הבונה**פרק האורג****מתניתין:**

רבי אליעזר אומר: האורג שלשה חוטיין **בתחילה**, בתחילת אריגתו של הבגד, **ואחת על האריג** או שהוסיף חוט אחד על מה שכבר נארג מעט,⁽⁶⁾ **חייב**, לפי שהוא מצטרף עם האריג הקיים.

וחכמים אומרים: בין בתחילה בין בסוף שיעורו — **שני חוטיין.**⁽⁷⁾

העושה שתי בתי נירין, בנירין, או בקירוס, או בנפה, או בכברה ובסל — חייב. עיין בציוור בסוף הספר את הסבר הדברים.

וכן חייב התופר שתי תפירות.

וכן הקורע על מנת לתפור שתי תפירות.

6. הראשונים הביאו שבירושלמי נחלקו אי צריך שיהא קודם שלשה חוטיין אריג או אפילו אין בו אלא שני חוטיין והשלימו בחוט זה לשלשה הוי דבר חשוב לרבי אליעזר.

7. לא בסוף הבגד. דאפילו רבנן מודו דחייב,